

Nr Sprawy: EFS-III.433.17.2020

Kielce, dnia 17 lutego 2021 roku

DECYZJA

ZARZĄDU WOJEWÓDZTWA ŚWIĘTOKRZYSKIEGO

Nr 89/21

z dnia 17 lutego 2021 roku

Zarząd Województwa Świętokrzyskiego pełniący funkcję Instytucji Zarządzającej w składzie:

Andrzej Bętkowski – Marszałek Województwa Świętokrzyskiego
Renata Janik – Wicemarszałek Województwa Świętokrzyskiego
Marek Bogusławski – Wicemarszałek Województwa Świętokrzyskiego
Tomasz Jamka – Członek Zarządu Województwa Świętokrzyskiego
Marek Jońca – Członek Zarządu Województwa Świętokrzyskiego

działając na podstawie: art. 60 pkt 6, art. 61 ust. 1 pkt 2 lit. a i art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. b i ust. 2 w zw. z art. 67 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (tj. Dz.U. z 2019 r. poz. 869, z późn. zm.), art. 41 ust. 1 i ust. 2 pkt 4 i 46 ust. 2a ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (t. j. Dz.U. z 2020 r. poz. 1668 z późn. zm.), art. 9 ust.1 pkt 2 oraz art. 9 ust. 2 pkt 9 lit. b ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 (tj. Dz.U. z 2020 r. poz. 818 z późn. zm.) oraz art. 104 i art. 107 § 1–3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t. j. Dz. U. z 2020 r. poz. 256 z późn. zm.),

po rozpatrzeniu wniosku Beneficjenta: (...) dotyczącego rozłożenia na raty, umorzenia odsetek z tytułu zaległej wpłaty oraz o niepobieranie opłaty prolongacyjnej

podejmuje decyzję o odmowie (...):

- udzielenia ulgi w spłacie zobowiązania w formie umorzenia w całości zaległości z tytułu odsetek jak dla należności podatkowych za okres od dnia (...) do dnia (...) oraz od dnia (...) do dnia wydania decyzji o rozłożeniu na raty naliczonych od należności wynikającej z ostatecznej decyzji administracyjnej nr (...), określającej przypadające do zwrotu przez beneficjenta środki wypłacone w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Świętokrzyskiego na lata 2014 – 2020,

- udzielenia ulgi w spłacie zobowiązania w formie rozłożenia na raty powstałego zadłużenia wraz z należnymi odsetkami z tytułu należności wynikającej z ostatecznej decyzji administracyjnej nr (...), określającej przypadające do zwrotu przez beneficjenta środki wypłacone w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Świętokrzyskiego na lata 2014 – 2020.

UZASADNIENIE

Stan faktyczny

W piśmie opatrzonym datą (...) (data wpływu do Organu: (...)) Beneficjent: (...) (dalej: Beneficjent/Strona/Fundacja) zawnioskowała o:

1. rozłożenie na 46 rat zobowiązania wynikającego z decyzji administracyjnej Zarządu Województwa Świętokrzyskiego (...), które wynosi (...) (należność główna) (dalej: Decyzja) oraz odsetek od tej kwoty;
2. umorzenie w całości zaległości z tytułu odsetek liczonych jak dla zaległości podatkowych za okres od dnia (...) do dnia (...) oraz od dnia (...) do dnia wydania decyzji o rozłożeniu na raty;
3. w przypadku uwzględnienia wniosku z pkt 1, o niepobieranie opłaty prolongacyjnej w związku z rozłożeniem należności na raty, a także odsetek od tych należności;
4. w sytuacji, gdy IZ nie uwzględni wniosku o umorzenie w całości zaległości z tytułu odsetek liczonych jak dla zaległości podatkowych (pkt 2 wniosku Strony) o rozłożenie należnych kwot na 52 raty, w tym odsetek oraz niepobieranie opłaty prolongacyjnej z tytułu rozłożenia na raty kwoty odsetek.

Beneficjent przedstawił trzy możliwe, jego zdaniem warianty spłaty ratalnej. W każdym z nich termin spłaty zaległości to, w zależności od przedstawionej propozycji spłaty: 30 marca 2024 roku, 30 września 2024 roku oraz 31 grudnia 2024 roku. Strona zaznaczyła, że powyższe propozycje i kwoty rat są dostosowane do możliwości finansowych Fundacji z uwzględnieniem kontynuacji jej statutowej działalności, która uwzględnia:

1. wynik finansowy Fundacji za 2019 r. (Strona załączyła Sprawozdanie finansowe za okres 01-01-2019 r. do 31-12-2019 r.);
2. koszty i przychody Fundacji (nie uwzględniają wartości realizowanych projektów), z których wynika, że:
 - średni miesięczny koszt utrzymania Fundacji wynosi (...);
 - planowany przychód w 2020 roku (za okres czerwca do grudnia 2020 roku): (...).
3. plan finansowy na 2021 rok (rozumiany jako koszty i przychody Fundacji z jej działalności gospodarczej) bez uwzględnienia wartości realizowanych projektów, w tym:
 - (...) spodziewanych kosztów;
 - (...) spodziewanego przychodu (sfinansowany ze sprzedaży usług szkoleniowych);
4. wartość realizowanych do końca 2020 r. projektów wynosi: (...) (koszty pośrednie i bezpośrednie), a planowana wartość realizowanych projektów na 2021 r. wyliczona została na (...);

Organ wskazuje, że zobowiązanie, o którego rozłożenie na raty wnosi Beneficjent we wniosku inicjującym przedmiotowe postępowanie, wynika z Decyzji Zarządu Województwa Świętokrzyskiego pełniącego funkcję Instytucji Zarządzającej Regionalnym Programem Operacyjnym Województwa Świętokrzyskiego na lata 2014-2020 (dalej: IZ RPO WŚ/Organ), która określała, że Strona zobowiązana jest zwrócić kwotę (...) (słownie: (...)) w tym: środki Europejskiego Funduszu Społecznego w kwocie (...) (słownie: (...)) oraz środki budżetu krajowego w kwocie (...) (słownie: (...)) wraz z odsetkami liczonymi jak dla zaległości podatkowych od dnia przekazania dofinansowania, to jest od dnia (...) do dnia (...), a następnie od dnia (...) do dnia zwrotu zobowiązania.

Decyzja została wydana, gdyż dotację przyznaną w umowie o dofinansowanie projektu pn.: (...) o nr (...), wykorzystano niezgodnie z przeznaczeniem oraz z naruszeniem procedur, o których mowa w art. 184 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (t. j. Dz. U. z 2019 r. poz. 869 z późn. zm.) (dalej: UFP).

Strona zaskarżyła powyższą Decyzję do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (dalej: WSA) w Kielcach, który wyrokiem (sygn. akt (...)) z dnia 9 lipca 2020 r. oddalił skargę (wyrok prawomocny).

W odpowiedzi na wniosek o rozłożenie na raty Organ wezwał Stronę pismem datowanym na dzień 1 czerwca 2020 r. do uzupełnienia braków formalnych wniosku poprzez:

1. wskazanie zgodnie z art. 64 ust. 2 UFP czy wnioskowana pomoc:
 - a) nie stanowi pomocy publicznej;
 - b) stanowi *pomoc de minimis*;
 - c) stanowi inną niż *de minimis* pomoc publiczną;
2. wskazanie z jakich konkretnych składników majątkowych Fundacji zaplanowano spłatę zobowiązania z tytułu Decyzji (należało wskazać nr umów i podmioty z którymi zostały zawarte oraz dochód jaki Fundacja spodziewa się uzyskać z powyższego tytułu);
3. wskazanie, czy wiarygodność Instytucji Zarządzającej z Decyzji została uwzględniona w sprawozdaniu finansowym za 2019 rok.

Przedmiotowa korespondencja została doręczona Stronie w dniu 8 czerwca 2020 roku. Organ w ww. piśmie wyznaczył Fundacji termin 7 dni do uzupełnienia powyższych braków. Pismem z dnia 15 czerwca 2020 roku (data nadania: 16 czerwca 2020 roku) Beneficjent wniósł o przedłużenie tego terminu do 21 dni argumentując, że termin 7-dniowy jest zbyt krótki, żeby uzupełnić brakujące informacje, a tym samym uniemożliwia Stronie czynny udział w postępowaniu administracyjnym. Organ przychylił się do prośby Fundacji i przedłużył termin zgodnie z wnioskiem, tj. do dnia 29 czerwca 2020 r. Beneficjent uzupełnił braki wniosku, ale zrobił to z naruszeniem terminu. Złożył pismo w dniu 15 lipca 2020 roku, czyli przekroczył termin o ponad 2 tygodnie, co tłumaczył pobytem na urlopie Prezesa Zarządu Fundacji. W przedmiotowym piśmie Fundacja wskazała, że:

1. rozłożenie na raty zobowiązania wynikającego z Decyzji nie stanowi pomocy *de minimis* zgodnie z art. 64 ust. 2 UFP;
2. spłata rat zobowiązania planowana jest z następujących umów zawartych z kontrahentami:
 - (...) – nr umowy: (...);
 - (...) – nr umowy: (...);
 - (...) – nr umowy: (...);

Strona podała, że łączny dochód z powyższych umów wyniesie szacunkowo: (...).

3. Beneficjent nie uwzględnił wiarygodności w sprawozdaniu finansowym za 2019 r.

Beneficjent nie przesłał żadnego dowodu w postaci kserokopii umów, przez co mógłby udokumentować prawdziwość przedstawionych informacji.

W dniu 30 września 2019 roku, w związku z niewydaniem w określonym w piśmie z dnia 29 lipca 2020 roku terminie decyzji administracyjnej (4 września 2020 roku) Strona

przesłała pismo ze skargą w związku z niezłałatwieniem przedmiotowej sprawy w obiecany terminie. Organ nie odniósł się do powyższego pisma, ponieważ w tym samym czasie (tj. w dniu 29 września 2020 roku, dzień przed otrzymaniem powyższego dokumentu) zostało wysłane do Beneficjenta pismo, w którym termin złałatwienia niniejszej sprawy został przedłużony do dnia 15 października 2020 roku (data doręczenia pisma: 5 października 2020 roku).

W toku prowadzonego postępowania administracyjnego Organ powziął informację o pożyczce w kwocie 50 000,00 zł, jaką Strona udzieliła w maju 2020 r., podmiotowi (...). Informacja ta wynika z przesłanego przez (...) pisma opatrzonego datą 31 sierpnia 2020 roku (data doręczenia do IZ: 2 września 2020 r.), w którym wnioskuje do Organu o udzielenie ulgi w postaci rozłożenia na raty należności wynikającej z decyzji (...). W kwestii rozłożenia na raty zobowiązania (...), IZ prowadzi odrębne postępowanie administracyjne.

Organ po powzięciu powyższej informacji zwrócił się do Beneficjenta (pismem datowanym na dzień 14 października 2020 roku) o uzupełnienie materiału dowodowego oraz wyjaśnienie czy udzielił pożyczki (...) w sytuacji, kiedy zdaniem strony jej kondycja finansowa jest trudna i nie jest w stanie zwrócić kwoty określonej w Decyzji jednorazową spłatą. Ponadto Organ zrealizował swój obowiązek wynikający z art. 79a KPA, który stanowi, że: „§ 1. W postępowaniu wszczętym na żądanie strony, informując o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, organ administracji publicznej jest obowiązany do wskazania przesłanek zależnych od strony, które nie zostały na dzień wysłania informacji spełnione lub wykazane, co może skutkować wydaniem decyzji niezgodnej z żądaniem strony.” Jednocześnie przedmiotowe postępowanie zostało przedłużone do dnia 30 października 2020 roku. Strona powyższe pismo odebrała w dniu 23 października 2020 roku, ale do dnia wydania niniejszej decyzji nie odniosła się do kwestii w nim wskazanych.

W dniu 5 listopada 2020 r. (data doręczenia Stronie: 13 listopada 2020 roku) Organ po raz kolejny przedłużył postępowanie administracyjne do dnia 16 grudnia 2020 roku. Następnie, Organ w piśmie z dnia 17 grudnia 2020 roku wyznaczył datę zakończenia niniejszego postępowania na dzień 13 stycznia 2021 roku. W piśmie z dnia 12 stycznia 2021 roku ostateczna data zakończenia postępowania została wyznaczona na dzień 5 lutego 2021 roku. Ostatnim pismem z dnia 3 lutego 2021 roku Organ powiadomił Stronę, iż postępowanie zostanie zakończone do dnia 19 lutego 2021 roku.

Stan prawny:

Beneficjent, wniósł do Organu pismo, w którym zwrócił się o rozłożenie zobowiązania wynikającego z Decyzji na raty, umorzenie odsetek z tytułu zaległej wpłaty

oraz o niepobieranie opłaty prolongacyjnej. Zaproponował on spłatę należności w trzech wariantach:

- I wariant: Organ umarza odsetki oraz rozkłada kwotę zwrotu środków na 46 rat (pierwsze 7 rat w kwocie (...), kolejne 39 rat w kwocie (...)) oraz nie wyraża zgody na niepobieranie opłaty prolongacyjnej;

- II wariant: Organ nie umarza odsetek, rozkłada na 52 raty kwotę zwrotu środków (pierwsze 7 rat w kwocie (...), kolejne 44 raty w kwocie (...)) oraz ostatnia 52. rata w kwocie (...)) oraz wyraża zgodę na niepobieranie opłaty prolongacyjnej;

- III wariant: Organ nie umarza odsetek, rozkłada na 55 rat kwotę zwrotu środków (pierwsze 7 rat w kwocie (...), kolejne 47 rat w (...)) oraz ostatnia 55. rata w kwocie (...)) oraz nie wyraża zgody na niepobieranie opłaty prolongacyjnej;

Zdaniem Beneficjenta wszystkie propozycje spłaty zobowiązania dostosowane zostały do możliwości finansowych Fundacji oraz pozwalają na kontynuację jej statutowej działalności. Propozycje Strony uwzględniają, w jej opinii, wynik finansowy Fundacji za 2019 rok (dowód sprawozdanie finansowe za 2019 rok), koszty i przychody z działalności – bez uwzględniania wartości realizowanych projektów oraz plan finansowy na 2021 rok. Jak zaznaczała Strona, nie dysponuje ona wystarczającymi środkami do tego, aby dokonać jednorazowo zwrotu kwoty dotacji wraz z odsetkami.

Wobec powyższego, Organ w toku postępowania był zobowiązany w pierwszej kolejności ustalić, czy wnioskowana przez Beneficjenta pomoc jest pomocą publiczną czy pomocą *de minimis* w myśl art. 64 ust. 2 UFP, zgodnie z którym „*Właściwy organ, na wniosek zobowiązanego prowadzącego działalność gospodarczą, może udzielać określonych w ust. 1 pkt 2 ulg w spłacie zobowiązań z tytułu należności, o których mowa w art. 60, które:*

1) *nie stanowią pomocy publicznej;*

2) *stanowią pomoc de minimis albo pomoc de minimis w rolnictwie lub rybołówstwie - w zakresie i na zasadach określonych w bezpośrednio obowiązujących aktach prawa Unii Europejskiej dotyczących pomocy w ramach zasady de minimis;*

3) *stanowią pomoc publiczną:*

a) *mającą na celu naprawienie szkód spowodowanych klęskami żywiołowymi lub innymi zdarzeniami nadzwyczajnymi,*

b) *mającą na celu zaradzenie poważnym zaburzeniom w gospodarce,*

c) *zgodną z zasadami rynku wewnętrznego Unii Europejskiej, której dopuszczalność została określona przez właściwe organy Unii Europejskiej, udzielaną na przeznaczenia inne niż wymienione w lit. a i b.”*

Pomoc publiczna jest zdefiniowana w art. 107 ust. 1 Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. U. 2004.90.864/2 z późn. zm.): „*Z zastrzeżeniem innych postanowień*

przewidzianych w Traktatach, wszelka pomoc przyznawana przez Państwo Członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi.” Pomoc ta może przybrać formę: rozłożenia na raty należności, odroczenia terminu spłaty należności lub umorzenie należności. Ulga w postaci umorzenia będzie pomocą publiczną, jeżeli jednocześnie zostaną spełnione cztery przesłanki:

1. wsparcie jest przyznawane przedsiębiorstwu w rozumieniu unijnego prawa konkurencji przez państwo lub pochodzi ze środków publicznych,
2. udzielane jest na warunkach korzystniejszych niż oferowane na rynku,
3. ma charakter selektywny, czyli uprzywilejowuje określone przedsiębiorstwo lub przedsiębiorstwa, bądź produkcję określonych towarów,
4. zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji oraz wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi UE.

Analizując wszystkie cztery przesłanki Organ stwierdził, że:

Ad. 1. Umowa o dofinansowanie projektu zawarta pomiędzy Instytucją Zarządzającą a Beneficjentem zakładała przyznanie dofinansowania, które, jak stanowi § 1 pkt 4 Umowy oznacza: *„współfinansowanie projektu ze środków Unii Europejskiej i z budżetu państwa.”* Środki te są w myśl art. 5 ust. 1 i 3 UFP środkami publicznymi, stąd nawet w sytuacji, kiedy Organ nie wyraził zgody na zastosowanie ulgi, w postaci rozłożenia zobowiązania na raty oraz umorzenia odsetek z tytułu zaległej wpłaty zasadnym było rozważenie na temat charakteru ww. środków finansowych.

Ad. 2. (...) jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 43¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 rok Kodeks cywilny (t. j. Dz. U. z 2020 r., poz. 1740) (dalej: KC), to znaczy: *„Przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna, o której mowa w art. 33¹ §1 prowadząca we własnym imieniu działalność gospodarczą lub zawodową.”* Ze złożonego przez Stronę Sprawozdania finansowego wynika, że prowadzi ona działalność gospodarczą, której przedmiotem są usługi szkoleniowe, z których osiąga przychody. Fundacja jest przedsiębiorcą, a udzielenie ulgi będzie stanowić niewątpliwą korzyść ekonomiczną dla wnioskodawcy.

Ad. 3. Selektywny charakter ulgi, czyli uprzywilejowanie określonego przedsiębiorstwa lub przedsiębiorstw, bądź produkcji określonych towarów – każda przyznana ulga uprzywilejowuje wnioskujący o nią podmiot względem innych.

Ad. 4. Zakłócenie lub groźba zakłócenia konkurencji oraz negatywny wpływ na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej – w przedmiotowej sprawie nie występuje takie zagrożenie. Przedmiotem działalności gospodarczej Fundacji (zgodnie ze Statutem Fundacji z dnia 10-12-2015 r. § 14) są m. in. działalność prawnicza, badanie rynku i opinii publicznej, doradztwo w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej i zarządzania, kształcenie ustawiczne dorosłych i pozostałe formy kształcenia czy działalność poligraficzna. Strona nie wykazała czy prowadząc działalność gospodarczą realizuje wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi UE.

Mając na uwadze powyższe, uprawniony jest wniosek, że wobec niespełnienia wszystkich przesłanek łącznie wnioskowana pomoc nie jest pomocą publiczną.

Pomoc *de minimis* jest natomiast rodzajem wsparcia publicznego, o której stanowi rozporządzenie Komisji (UE) nr 1407/2013 z 18 grudnia 2013 w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy *de minimis*. Jest to pomoc o stosunkowo niskiej wartości dzięki czemu nie jest ona w stanie naruszyć konkurencji lub wywierać wpływ na handel między Państwami Członkowskimi. Pomoc *de minimis* może być udzielana do wysokości 200 000 EUR w okresie trzech lat podatkowych.

Wobec twierdzenia Fundacji, że wnioskowana ulga nie jest pomocą publiczną ani pomocą *de minimis*, IZ we własnym zakresie dokonała ustaleń czy Beneficjent w ciągu 3 lat podatkowych poprzedzających złożenie wniosku o rozłożenie na raty, umorzenie odsetek z tytułu zaległej wpłaty oraz o niepobieranie prolongaty korzystał z pomocy publicznej lub pomocy *de minimis*. Na podstawie informacji pozyskanej z bazy SUDOP (System Udostępnienia Danych o Pomocy Publicznej) administrowanej przez Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumenta (<https://sudop.uokik.gov.pl/search/aidBeneficiary>) Organ pozyskał informacje, że (...) nie korzystała w okresie 3 lat podatkowych poprzedzających złożenie ww. wniosku (tj. w okresie styczeń-maj 2020 roku, oraz cały 2018 i 2019 roku z pomocy *de minimis* ani pomocy publicznej.

Po tym czasie tj. po dniu 14 maja 2020 roku skorzystała pięciokrotnie z pomocy publicznej, której łączna kwota wyniosła (...).

W związku z powyższymi ustaleniami i brakiem otrzymania w ciągu trzech lat kalendarzowych poprzedzających złożenie wniosku o udzielenie ulgi, pomocy *de minimis*, IZ ustaliła, że wbrew twierdzeniom Beneficjenta zawartym w piśmie z dnia 13 lipca 2020 roku, że wnioskowana pomoc jest pomocą *de minimis*.

W drugiej kolejności Organ przystąpił do analizy prawnej zasadności żądania zawartego we wniosku Fundacji. Podstawą dla IZ do wydania decyzji w przedmiotowej sprawie jest art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. b UFP, który stanowi, że:

„1. *Należności, o których mowa w art. 60, właściwy organ może:*

2) na wniosek zobowiązanego:

b) umarzać w części, odraczać terminy spłaty całości albo części należności lub rozkładać na raty płatność całości albo części należności - w przypadkach uzasadnionych względami społecznymi lub gospodarczymi, w szczególności możliwościami płatniczymi zobowiązanego.”

Z treści powyższego przepisu wynika, że ustawodawca przewidział możliwość umarzenia w całości lub w części, bądź odraczania lub rozkładania na raty zobowiązań tworzących niepodatkowe należności budżetowe o charakterze publicznoprawnym, w tym należności z tytułu zwrotu środków przeznaczonych na realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich określonych w art. 60 pkt 6 UFP. Kwota orzeczona do zwrotu, która jednocześnie jest równa, przyznanemu Stronie dofinansowaniu jest w myśl ustawy o finansach publicznych środkami publicznymi, które stanowią niepodatkowe należności budżetowe o charakterze publicznoprawnym, które należy rozumieć, jako należności niebędące podatkami i opłatami, stanowiącymi dochód budżetu państwa lub budżetu jednostki samorządu terytorialnego, wynikające ze stosunków publiczno-prawnych.

Jak wyżej zaznaczono, Organ w pierwszej fazie postępowania winien zatem zbadać czy w sprawie zachodzą przesłanki umożliwiające zastosowanie ulg o których mowa w art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. b UFP, tj.: względy społeczne bądź względy gospodarcze, w tym możliwości płatnicze zobowiązanego. Przepisy prawa nie zawierają definicji legalnej pojęć „względy społeczne” oraz „względy gospodarcze”. IZ oceniając wypełnienie w niniejszej sprawie dyspozycji wskazanych klauzul generalnych zobowiązana była posłużyć się rozumieniem tych pojęć wypracowanym w orzecznictwie sądów administracyjnych. Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą o zaistnieniu względów społecznych lub gospodarczych możemy mówić „gdy z powodu nadzwyczajnych przypadków losowych lub szczególnego splotu okoliczności strona nie jest w stanie uregulować zaległości podatkowej, przy czym nie można ich utożsamiać z subiektywnym przekonaniem dłużnika. O istnieniu względów społecznych lub gospodarczych zobowiązanego decydować powinny kryteria zbiektywizowane, zgodnie z powszechnie aprobowaną hierarchią wartości.” (wyrok WSA w Białymstoku z dnia 15 maja 2019 r., sygn. I SA/Bk 125/19).

Sformułowania *względy społeczne* i *względy gospodarcze* będące przesłankami uprawniającymi Organ do zastosowania ulg są klauzulami generalnymi, a w ich próbie definicji i ocenie koniecznym jest zatem odwołanie się do sformułowań pozaprawnych.

Względy gospodarcze należy rozumieć jako sytuację, w jakiej znalazła się strona wnioskująca o przyznanie ulgi, **z powodów niezależnych od jej działania**, a których skutkiem jest takie pogorszenie się jej kondycji finansowej, że nie będzie w stanie wywiązać się ze zobowiązania będącego przedmiotem wniosku. Pojęcie to odnosi się do sytuacji nadzwyczajnych czy zdarzeń losowych, których Strona prowadząc działalność w normalnej sytuacji ekonomicznej nie miała wpływu, tj. nie doprowadziła do niej swoim postępowaniem, a pogorszenie sytuacji finansowej nie nastąpiło z jej winy. W związku z tym szczególny nacisk powinien być położony na analizę sytuacji ekonomicznej strony. Ważnym elementem jest jeszcze zastrzeżenie, że o względach gospodarczych zobowiązanego nie może decydować jego subiektywne przekonanie o konieczności przyznania ulgi.

Z kolei względy społeczne są rozumiane jako dyrektywa postępowania nakazująca respektowanie wartości wspólnych dla całego społeczeństwa, takich jak: sprawiedliwość, zaufanie obywateli do organów władzy. Przesłanka ta związana jest również z finansowym aspektem funkcjonowania wspólnoty samorządowej i społeczeństwa, przy czym nie można jej zawężyć jedynie do finansowego aspektu.

Po zdefiniowaniu przesłanek umożliwiających udzielenie Stronie wnioskowanych ulg, Organ przystąpił do analizy spełnienia ich przez Fundację pod kątem możliwości przyznania ulgi na podstawie art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. b UFP.

1. Względy gospodarcze.

Celem wykazania istnienia podstaw do uznania zasadności wniosku o rozłożenie na raty, umorzenie odsetek z tytułu zaległej wpłaty oraz o niepobieranie prolongaty, Strona złożyła w formie wydruku z pliku.xml *Sprawozdanie finansowe za okres 01-01-2019 do 31-12-2019 r.* (dalej: *Sprawozdanie finansowe*). Wynika z niego, że Beneficjent prowadzi, obok działalności statutowej (m. in. wsparcie osób zagrożonych wykluczeniem społecznym, wsparcie dzieci i młodzieży w rozwoju osobistym i społecznym, propagowanie zdrowego stylu życia poprzez upowszechnianie również działalność gospodarczą, której przedmiotem jest organizowanie szkoleń, a z której to działalności w 2019 roku uzyskał przychód netto w kwocie: (...). Ze *Sprawozdania finansowego* wynika, że główną część przychodów stanowią przychody z darowizn i dotacji (łącznie kwota: (...)) na którą składają się środki stanowiące dotacje przyznane na podstawie podpisanych umów o dofinansowanie przeznaczone na realizację projektów z udziałem środków europejskich. Z uwagi na wysokie koszty działalności Beneficjenta, które wyniosły ogółem (...), rok 2019 został zamknięty ze stratą wynoszącą (...). Z informacji pozyskanych od Fundacji wynika również, że fundusz zapasowy (rozumiany jako zysk za lata ubiegłe) w 2019 r. wyniósł (...) i jak zaznaczyła Strona planuje

go przeznaczyć na pokrycie powyższej straty. Beneficjent posiada również różne zobowiązania krótkoterminowe, w tym kredyty i pożyczki w kwocie 30 000,00 zł. Dla porównania w 2018 roku Beneficjent miał niemal trzykrotnie wyższy przychód netto z prowadzonej działalności gospodarczej (...), natomiast przychody wynikające z dotacji wyniosły (...). Na szczególną uwagę zasługuje okoliczność, że w roku 2018 koszty działalności operacyjnej były o ponad 1 100 000 niższe niż w roku 2019 i wyniosły (...). Powyższe spowodowało, że na koniec roku obrotowego Beneficjent osiągnął zysk w kwocie (...).

Ponadto Beneficjent oświadczył, że w okresie od czerwca do grudnia 2020 roku planuje uzyskać przychód z prowadzonej działalności na poziomie (...), a w 2021 roku prognozowany przychód uzyskany ze sprzedaży usług szkoleniowych ma wynieść (...), co według Strony ma umożliwić stabilną spłatę zobowiązania. Na potwierdzenie tych okoliczności Beneficjent nie przedstawił żadnego dowodu, chociażby umów na które się powołuje w piśmie z dnia 13 lipca 2020 roku, stąd Organ nie może uznać powyższych deklaracji, jako potwierdzenia realności spłaty zobowiązania w sposób zaproponowany przez Stronę we Wniosku, tym bardziej, że do dnia wydania niniejszej Decyzji, na poczet zobowiązania wynikającego z Decyzji (...), Fundacja nie wpłaciła żadnej kwoty.

W przedstawionej dokumentacji Strona powołuje się, na przesłanki ważnego interesu Beneficjenta, interes publiczny oraz społeczny, jednak nie przedstawiła żadnego przekonującego, w ocenie Organu uzasadnienia potwierdzającego wystąpienie któregośkolwiek z powołanych wyżej interesów. Fundacja opisuje jedynie cele statutowe Fundacji, które jak wynika z przedstawionego Sprawozdania są finansowane głównie ze środków pochodzących z funduszy europejskich. Fundacja w toku rozpoznawania niniejszej sprawy wskazywała, że prowadzi działalność non profit niosąc pomoc osobom wykluczonym społecznie. Powyższe nie może być jednak decydujące przy wydawaniu decyzji ulgowej. Organ rozstrzygając o udzieleniu lub nie ulg, nie bierze bowiem pod uwagę rodzaju prowadzonej przez ten podmiot działalności. Gdyby powyższe miało istotne znaczenie przy orzekaniu o udzieleniu ulgi, takie podmioty nie mogłyby nigdy być Beneficjentami pomocy publicznej, gdyż weryfikacja prawidłowości realizowania przez nie projektów zakończona decyzją zwrotną, napotykałaby na problemy związane z odzyskiwaniem orzeczonych do zwrotu kwot z uwagi na rodzaj Beneficjenta.

Odnosząc się do chronologii wydarzeń prowadzących do wydania decyzji o zwrocie przyznanego dofinansowania, IZ zwraca uwagę, że już w piśmie datowanym na dzień 3 grudnia 2018 r. negatywnie zweryfikowała wniosek o płatność nr (...) (przesłany

Stronie poprzez system SL2014 w dniu 4 grudnia 2018 r.). Organ zwracał uwagę w ww. piśmie, że wykazano w nim uczestników nienależących do grupy docelowej projektu, czyli osoby zamieszkujące w mieście Kielce. Po uzyskaniu tej informacji, Beneficjent zwrócił się do IZ o uznanie za kwalifikowalnych uczestników projektu zamieszkujących teren miasta Kielce. Organ odmówił (w piśmie datowanym na 10 grudnia 2018 r.) uznania ww. uczestników za kwalifikowalnych, gdyż powyższe było niezgodne z wnioskiem o dofinansowanie. Po tym czasie Strona złożyła końcowy wniosek o płatność nr (...), który został zweryfikowany negatywnie, a w *Informacji o negatywnej weryfikacji wniosku o płatność* datowanej na 24 stycznia 2019 r. Organ poinformował Beneficjenta o niezrealizowaniu w całości wskaźników w zadaniu 1 i 2 oraz wezwał go do zwrotu dofinansowania (kwota: (...)) wraz z odsetkami liczonymi jak dla zaległości podatkowej od dnia przekazania środków, tj. 24 maja 2018 roku. W tym czasie, jak wynika z analizy Sprawozdania finansowego Beneficjenta miał on wypracowany zysk za 2018 rok, który powinien być zabezpieczyć na poczet konieczności zwrotu dofinansowania. Do czasu zakończenia procesu weryfikacji końcowego WNP, co nastąpiło 15 kwietnia 2019 r. Beneficjent nie zwrócił należnej kwoty, w związku z tym w dniu 23 maja 2019 roku zostało wszczęte postępowanie administracyjne zmierzające do wydania decyzji określającej kwotę przypadającą do zwrotu, a także termin od którego nalicza się odsetki oraz sposób zwrotu środków.

W toku przeprowadzonego postępowania administracyjnego, IZ RPO WŚ doszła do przekonania, że w przedmiotowej sprawie należy wydać decyzję administracyjną określającą zwrot od Beneficjenta przyznanego dofinansowania, tj. (...). Takie rozstrzygnięcie zostało wydane w dniu 25 września 2019 roku. W uzasadnieniu decyzji Organ stanął na stanowisku, że Beneficjent nie osiągnął założonych wskaźników, określonych we Wniosku o dofinansowanie i Umowie, a które były przypisane do poszczególnych kwot ryczałtowych. W Umowie został jasno sprecyzowany zakres oczekiwanych rezultatów projektu (§ 8 ust. 5 umowy o dofinansowanie), których osiągnięcie na poziomie 100% skutkowało pełnym rozliczeniem ryczału, zatem nie było możliwości, w przypadku kwot ryczałtowych, zastosowania reguły proporcjonalności. Zasadą jest, że w przypadku niezrealizowania w pełni wskaźników przyjętych dla kwoty ryczałtowej, kwota ta w całości jest uznawana za niekwalifikowalną (§ 8 ust. 7 i ust. 8 Umowy o dofinansowanie). Decyzja o zwrocie środków została w zdecydowanej części utrzymana w mocy, decyzją II instancji (przeprowadzono postępowanie administracyjne na skutek wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy). Organ odmiennie orzekł jedynie w kwestii dotyczącej odsetek – zastosowano przerwę w ich naliczaniu. Przedmiotowa Decyzja była również procedowana w postępowaniu

sądowoadministracyjnym (sprawa ze skargi Beneficjenta) przed WSA w Kielcach. Wyrokiem z dnia 9 lipca 2020 roku sąd oddalił skargę (wyrok jest prawomocny).

Z przytoczonego wyżej opisu zdarzeń wynika, że pomiędzy pierwszą informacją o niekwalifikowalności uczestników (a co za tym idzie niezrealizowaniu założonych w projekcie wskaźników, co zgodnie z postanowieniami Umowy o dofinansowanie skutkuje koniecznością zwrotu przyznanej dotacji), a wydaniem Decyzji w II instancji upłynął okres 12 miesięcy. W tym czasie Strona miała możliwość pokrycia części należności zyskiem wypracowanym na koniec 2018 r. (jak wynika ze Sprawozdania finansowego) oraz podjąć starania o zgromadzenie reszty potrzebnej do zwrotu kwoty należności bez powodowania nadmiernego obciążenia finansowego. Beneficjent nie zrobił niczego w tym kierunku, dopiero w dniu 14 maja 2020 roku (data nadania przesyłki: 13 maja 2020 r.) do IZ wpłynął od Beneficjenta wniosek inicjujący niniejsze postępowanie, w którym prosi o rozłożenie należności na raty, umorzenie odsetek z tytułu zaległej wpłaty i niepobieranie prolongaty. Zauważyć należy również, że od dnia przekazania Beneficjentowi informacji o nieprawidłowościach w projekcie do dnia wydania niniejszej decyzji odmawiającej udzielenia Fundacji wnioskowanych przez nią ulg upłynęło ponad 2 lata. Przez ten okres na rachunek bankowy Instytucji Zarządzającej nie wpłynęła żadna kwota, pomniejszająca choć w części zobowiązanie Beneficjenta. Powyższe jest w ocenie Organu przejawem złej woli Strony, która z jednej strony deklaruje wolę spłaty zobowiązania, w podziale na raty oraz powołuje się na łączące ją z kontrahentami umowy, z drugiej zaś wiedząc, że decyzja jest ostateczna, a zobowiązania w niej określone wymagalne, nie dokonuje żadnych wpłat, choć od wydania Decyzji Organu II Instancji upłynęło już ponad rok. Organ stanął zatem na stanowisku, że w niniejszej sprawie nie zaistniały względy społeczne lub gospodarcze, które utożsamia się z sytuacją „nadzwyczajnych przypadków losowych lub szczególnego splotu okoliczności z powodu, których Strona nie jest w stanie uregulować zaległości podatkowej, przy czym nie można ich utożsamiać z subiektywnym przekonaniem dłużnika.” (wyrok WSA w Olsztynie z dnia 9 stycznia 2019 r. sygn. II SA/OI 818/18). Jak wskazano powyżej, Strona miała wystarczająco dużo czasu na przedsięwzięcie działań zmierzających do wywiązania się z nałożonego zobowiązania, co wyklucza wystąpienie sytuacji obarczonej znamieniem nadzwyczajności zaistniałych okoliczności.

Sytuacja w której znalazł się Beneficjent czyli konieczność zwrotu środków jest konsekwencją niewłaściwych jego działań i spowodowania naruszeń, szczegółowo opisanych w Decyzji, które doprowadziły do powstania nieprawidłowości w rozumieniu art. 2 pkt 36 *Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 roku ustanawiającego wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju*

Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006.

W świetle powyższych faktów nie można stwierdzić, iż została spełniona przesłanka wystąpienia względów gospodarczych, o której mowa w art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. b UFP. Mimo, iż Beneficjent wspomina o zachwianej równowadze gospodarczej Fundacji, należy jednak mieć na uwadze, że Decyzja administracyjna jest potwierdzeniem zaistniałego stanu faktycznego oraz prawnego, który jest skutkiem działania Strony, to znaczy konieczności zwrotu środków, które zostały wykorzystane niezgodnie z przeznaczeniem oraz z naruszeniem procedur o których mowa w art. 184 UFP. Wydanie decyzji zwrotowej nie powoduje samo w sobie szkody w majątku Fundacji, choć oczywiście wywołuje zmniejszenie jej aktywów. Powstanie zobowiązania było przecież konsekwencją działania Beneficjenta niezgodnego z warunkami Umowy o dofinansowanie, WND, Regulaminem konkursu, i nie może być mowy o szczególnym splocie okoliczności oraz nadzwyczajnej sytuacji.

2. Względy społeczne

Odnosząc się do przesłanki względów społecznych, należy zwrócić uwagę, że ulgi w spłacie należności publicznoprawnych są wyjątkiem, istotnym odstępstwem od konstytucyjnej zasady powszechnego obowiązku ponoszenia ciężarów i świadczeń publicznych. Ich przyznanie stawia wnioskodawcę w sytuacji korzystniejszej, uprzywilejowanej w porównaniu do sytuacji, w jakiej funkcjonują pozostałe podmioty obowiązane do ponoszenia tych ciężarów. Z tej przyczyny udzielenie ulgi powinno mieć zastosowanie w wyjątkowych przypadkach i być konsekwencją zaistnienia konkretnych okoliczności przemawiających za udzieleniem ulgi.

W przedmiotowej sprawie należy pamiętać, że realizacja projektów z udziałem funduszy europejskich zawsze jest obarczona ryzykiem w postaci niezrealizowania założonych wskaźników, co skutkuje koniecznością zwrotu przyznanego dofinansowania, dlatego przystąpienie do tego typu działań powinno być poprzedzone wnikliwą analizą własnej sytuacji finansowej. Fundacja, analogicznie jak przedsiębiorstwo powinna mieć na uwadze, że ewentualne niepowodzenie obarczą jej konto, jako Beneficjenta tych środków. W szczególności Strona powinna zawsze brać pod uwagę ryzyko niezrealizowania założeń

projektowych już w chwili przystąpienia do konkursu. Beneficjent składając dokumentację konkursową w konkursie nr (...) założył, że będzie realizował projekt w formie ryczałtu (czego wyrazem było ustalenie wysokości dofinansowania projektu na poziomie poniżej 100 000 euro, wartość projektu na kwotę (...), a dofinansowania na kwotę (...)). Określił wskaźniki, jakie zobowiązał się osiągnąć w ramach kwoty ryczałtowej, zdając sobie przy tym sprawę, że nieosiągnięcie ich skutkuje uznaniem wszystkich wydatków za niekwalifikowalne. Mając na uwadze powyższe, Organ stwierdza, że również nie zachodzi przesłanka *względów społecznych* zawarta w treści art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. b UFP.

Ulga w postaci rozłożenia zaległości na raty wraz z odsetkami naliczonymi jak dla zaległości podatkowych oraz umorzenie odsetek mimo, iż występują obok siebie w treści przepisu art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. b UFP powodują różne konsekwencje dla finansów publicznych. W pierwszym przypadku odroczone zostaje jedynie termin spłaty tych należności, w drugim zaś dochodzi do uszczuplenia finansów publicznych ponieważ Organ wydaje zgodę na umorzenie części należności. Analizując sytuację finansową Strony Organ doszedł do wniosku, iż odroczenie zapłaty należności mogłoby spowodować długotrwałe rozłożenie w czasie zwrotu dofinansowania (w zaproponowanym przez Beneficjenta harmonogramie spłaty należności realnym terminem miała być połowa 2024 roku, a liczba rat wahała się w zależności od przedstawionego wariantu pomiędzy 46 a 55 rat). Natomiast w przypadku umorzenia odsetek zgoda na uszczuplenie finansów publicznych mogłaby zostać potraktowana jako odstępstwo od zasady powszechności ponoszenia świadczeń publicznoprawnych. Należy jednak pamiętać, że do tego, aby została wydana decyzja, w sprawie zastosowania jednej z ulg konieczne jest stwierdzenie wystąpienia przesłanek wynikających z ww. przepisu prawa. Jak wynika z analizy stanu faktycznego w niniejszej sprawie nie zachodzą takie okoliczności, a zatem IZ musi podjąć decyzję o odmowie rozłożenia na raty powstałego zadłużenia wraz z należnymi odsetkami wynikającego z Decyzji nr (...) oraz o odmowie umorzenia odsetek liczonych jak dla zaległości podatkowych od przyznanego dofinansowania. Takie stanowisko jest zgodne z ugruntowaną linią orzecniczą sądów administracyjnych np. wyrok WSA w Szczecinie z dnia 2 października 2019 r. (sygn. I SA/Sz 280/19) zgodnie z którym: *„organ winien ocenić, czy w sprawie zachodzi przypadek uzasadniony względami społecznymi lub gospodarczymi, w szczególności możliwościami płatniczymi zobowiązanego. W przypadku stwierdzenia, że taka sytuacja nie występuje, organ nie ma możliwości udzielenia stronie wnioskowanej ulgi. W przypadku natomiast stwierdzenia występowania pozytywnych przesłanek do udzielenia ulgi jej zastosowanie jest prawem, a nie obowiązkiem organów.”*

Dokonując analizy materiału dowodowego, w szczególności w kontekście spełnienia przesłanek wynikających z treści art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. b UFP, Organ rozważał czy wpływ na jego ocenę powinna mieć sytuacja panująca na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, związana z faktem obowiązywania stanu epidemii wywołanej wirusem SARS-CoV-2 (§ 1 Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 20 marca 2020 roku w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu epidemii). Beneficjent w swoim wniosku nie powoływał się na okoliczności związane z trwającym stanem epidemii oraz nie wskazywał, że ma on wpływ na jego dotychczasową działalność, a także na prognozy dotyczące planowanych działań. Jak zaznaczył Organ, wiedzę na temat konieczności zwrotu dofinansowania Beneficjent miał przekazaną już w grudniu 2018 roku, natomiast epidemia wywołana wirusem SARS-CoV-2 wybuchła w marcu 2020 r. i nie miała wpływu na przedmiotową sprawę. Decyzja nakazująca zwrot kwoty dotacji została wydana w I instancji w dniu 25 września 2019 r., natomiast w II instancji w dniu 11 grudnia 2019 roku. Strona nie zwróciła należnej kwoty. Wydarzenia te miały miejsce na kilka miesięcy przed ogłoszeniem stanu epidemii, Organ nie znajduje więc podstaw do stwierdzenia, że te okoliczności mogą mieć wpływ na decyzję w kwestii udzielenia ulgi o którą wnioskuje Beneficjent.

Na koniec Organ postanowił odnieść się do faktu informacji powziętej w toku innego postępowania administracyjnego, mianowicie kwestii udzielenia pożyczki w kwocie (...). Jak już zostało wyżej wspomniane, Organ poprosił Beneficjenta o przesłanie stosownych dokumentów potwierdzających okoliczność udzielenia ww. pożyczki, ale pismo z dnia 14 października 2020 roku pozostało bez odpowiedzi. W związku z powyższym Organ wydając niniejsze rozstrzygnięcie nie ma pewności, czy pożyczka rzeczywiście miała miejsce. Niemniej jednak odnosząc się do wzorca „racjonalnego Beneficjenta”, a z takim powinniśmy mieć do czynienia, należy uznać, że, gdyby do pożyczki nie doszło, Fundacja działająca w swoim interesie, odniosłaby się do pisma Organu, zaprzeczyła, że jej udzieliła i przedstawiła stosowne dowody (np. przepływy na jej rachunkach bankowych). Bierna postawa Strony w tym zakresie, działa na jej niekorzyść. Sytuacja, w której podmiot wnioskuje o ulgę w spłacie zaległości i jako jeden z argumentów przywołuje swoją trudną sytuację finansową, przy jednoczesnym udzielaniu innemu podmiotowi pożyczki, jest sprzeczna z zasadami logiki. Ponadto pozwala domniemywać, iż Beneficjent nie znajduje się w trudnej sytuacji finansowej. Podmiot, wobec którego została wydana decyzja zwrotowa powinien posiadane środki w pierwszej kolejności przeznaczyć na spłatę należności. Wnioskodawca udzielający pożyczki w znacznej kwocie zaprzecza swoim twierdzeniom odnośnie ciężkiej sytuacji finansowej

Konkludując, Organ uznał, że nie zachodzą w sprawie przesłanki uzasadniające zastosowanie ulgi, to jest nie występują w niej względy gospodarcze ani względy społeczne. IZ uzasadniła odmowę rozłożenia na raty należności głównej wraz z odsetkami oraz odmowę umorzenia naliczonych jak dla należności podatkowych odsetek wynikających z ostatecznej decyzji administracyjnej nr (...), określającej przypadające do zwrotu przez beneficjenta środki wypłacone w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Świętokrzyskiego na lata 2014 – 2020. Nie budzi wątpliwości, że wszystkie okoliczności sprawy zostały ocenione i rozważone, a rozstrzygnięcie jest ich logiczną konsekwencją. Ustalenie, że nie zachodzą powyższe przesłanki, obligowało organ do odmowy zastosowania ulgi.

Wobec analizy powyższych okoliczności oraz zgromadzonego materiału dowodowego Organ orzekł jak w sentencji.

**MARSZAŁEK
WOJEWÓDZTWA ŚWIĘTOKRZYSKIEGO**

ANDRZEJ BĘTKOWSKI

Pouczenie:

Na podstawie art. 207 ust 12a u.f.p. od decyzji niniejszej nie służy odwołanie. Strona niezadowolona z treści decyzji może złożyć wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy do Zarządu Województwa Świętokrzyskiego, w terminie 14 dni od daty doręczenia niniejszej decyzji.

Na podstawie art. 52 § 3 ustaw z dnia z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 t. j. z późn zm.), jeżeli stronie przysługuje prawo do zwrócenia się do organu, który wydał decyzję z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, strona może wnieść skargę na tę decyzję bez skorzystania z tego prawa.